

טורי כבלרה (חדד) אלמוג

5151591

בן אליזבט ודוד

נולד ב- 24.8.1975

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- י"ח אדר תשנ"ד 1.3.1994

בעת שירותו הצבאי

כבלרה אלמוג

בן אליזבט ודני חודי. נולד בבאר-שבע ביום י"ז באלול תשל"ח (24.8.1975). בן שני למשפחה בעלת שלושה ילדים.

אלמוג גדל בבאר-שבע, שם למד בבית חספר היסודי 'שזר' עד כיתה ח'. את לימודי התיכון בבית חספר 'מקיף ג' סיים לאחר שתי שנות לימוד. כשנתיים עבד בגרייה ובו בזמן אף שימש כסולן ונגן גיטרה בלהקת הרוק 'אסוואד'.

בשעותיו הפנויות שיחק כדור-סל, צייר ופרט על גיטרה. בעיסוקו זה באה לידי ביטוי אהבתו למוסיקה. אלמוג הלחין שירים ואף עסק בעיבודים. היתה זו תקופה של גמיאת מלוא הנאות הנעורים: בילויים עם חברים וחברות, נגינה ומסיבות. בחור חסון היה, המתנשא לגובה של מטר תשעים וחמש ואקטיבי מאוד.

בתחילת חודש דצמבר 1993 גויס אלמוג לצה"ל. את הטירונות עשה בגולני והספיק להשתתף במסע ובטקס ההשבעה. היתה לו מוטיבציה גבוהה מאוד להצליח בצבא, כשהוא משרת כלוחם. בחופשותיו נהג לספר לבני המשפחה על השירות ולשתף אותם במה שעובר עליו בתקופת הטירונות. חבריו לשירות אהבו אותו בשל חוש ההומור שלו, והוא הצליח להתחבב על כולם ובכלל זה גם על מפקדיו.

קשר הדוק וחם היה לו עם בני משפחתו ובייחוד עם אימו, שאת מאכליה אהב במיוחד. אלמוג היה בקשר טלפוני כמעט יומיומי עם הבית. גם הקשר עם אחיו היה מיוחד, ובעיתות פנאי עזר לו בלימודים, בעיקר במקצועות המתמטיקה, האנגלית וההיסטוריה. את חייו לאחר תום השירות כבר תיכנן לעצמו. חלומו היה לנסוע לטייל במזרח הרחוק, ולאחר מכן לפתוח חנות למכירת כלי נגינה, תחום שהכירו.

ביום י"ח באדר תשנ"ד (28.2.1994) נפל בעת שירותו. בן תשע-עשרה היה בנופלו. הותיר אחריו הורים, אחות - שרון ואח - ראודור. אלמוג הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בבאר-שבע.

במכתב ניחומים למשפחה כותב מפקד היחידה: "אלמוג חלם להשתייך למשפחה יחודית, משפחת גולני...והיה גאה מאוד על כך. בחיי היום יום בלט מאוד אלמוג בתוך חבריו, היה בעל מוטיבציה ורצון עזים לשרת בגולני עם הדבה מצב רוח טוב ושמחת חיים. גם באופיו בלט אלמוג כאדם ישר, כן וישיר כלפי הסובבים אותו עם כישרון ואהבה נדירים למוזיקה, ואף סיפר לחבריו על חלומותיו לעתיד בעולם המוזיקה..."

חבריו ללהקה הקדישו ערב לזכרו ואף נטעו ח"י עצים לזיכרו ליד מודיעין בחורשת 'עד'. שמו הונצח בבית יד-לבנים בבאר-שבע ובמוזיאון גולני.

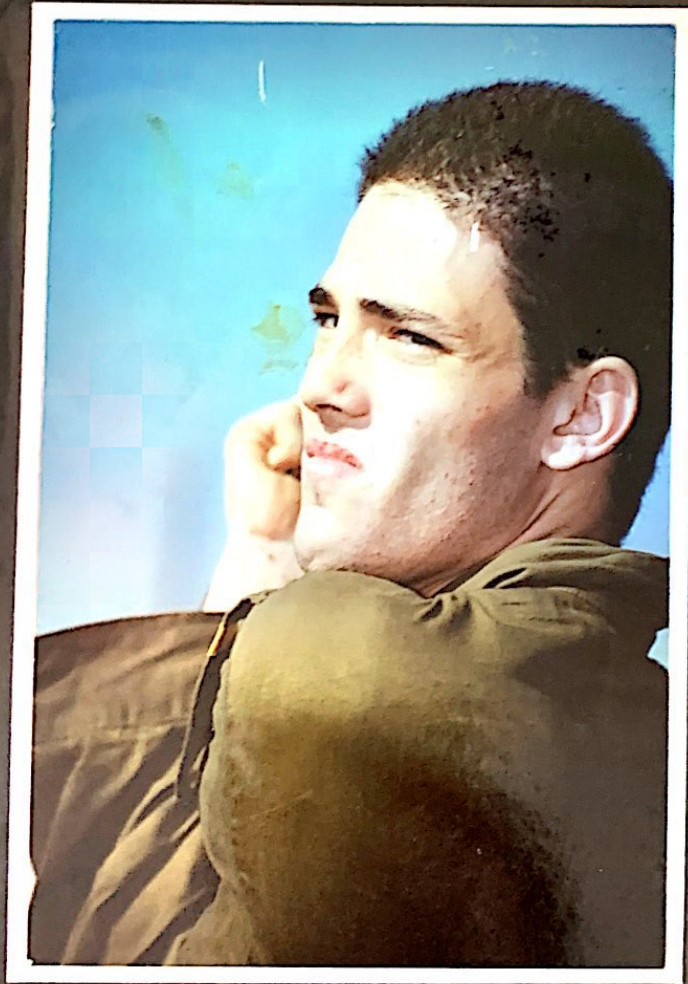

מעבר למילים
מעבר לעולם
מעבר לתהום
מעבר להגיון
מעבר לרגשות
מעל לאהבה
מעל לאכזבה
מעל השנאה
מתחת לרקיע
מתחת לכוכבים
מתחת לדשא
מתחת לאדמה אתה שוכב

אלמוג שלנו!

אנחנו עומדים כאן לרגלי קיברך, חברים לנשק ומפקדים המומים, מרכינים ראשינו ולא מאמינים שאתה איננו. אלמוג, קשה עלינו הפרידה מאד, כל כך פיתאומית ובילתי מובנת, שהותירה אותנו פעורי פה ועם תחושת אובדן קשה. אלמוג חלם להשתייך למשפחה ייחודית; משפחת גולני-הגשים את החלום. הוא החל בשירות הקשה ורב האתגרים בחטיבת גולני, תוך ידיעה ברורה שהוא רוצה להיות חלק ממרכז העשייה בהוויה הביטחונית בארץ בעצם היותו משרת ביחידה קרבית, והיה מלא גאווה על כך. אלמוג, שאהב את החיים עם מוטיבציה וגאווה בשירותו הצבאי, כישרוני מאד בעולם המוסיקה, ישר, כן וישיר כלפי הסובבים אותו, מאד בלט במחלקה ולפיכך, גדול כל כך חסרונו. אליזבט, דני, ראודור ושרון היקרים! כאבכם הוא כאבינו שלנו כאבה של משפחת גולני כולה, שאיבדה חבר, אח לוחם ונער בתחילת ימיו. וממך אלמוג אנחנו לא נפרדים, אתה תמשיך להיות איתנו בתרגילים, באימונים, בתעסוקה-בגבול לבנון עליה שוחחת עם-אבא. אנחנו נמשיך את הדרך הייחודית בחטיבת גולני ואתה תהיה חלק מאיתנו תמיד.

יהי זכרו ברוך !

כותבים חברים מהפלוגה

לאלמוג

"מבאר- שפע רציתי מאוד להגיע לגולני, כי יש לי הרבה חברים שהיו שם, קשה לי עם המאמצים אבל אני מאוד מרוצה מהמחלקה, במיוחד מהחברה. חיותי רוצה לחגוג בחמשד לפיקוד, כי אני חושב שזה חשוב להיות מפקד בגולני."

וחו החלון חקטן שמתחת בפניו בשוחח שערפנו לא כל כך מומן. הייתי רואה ושומע אותך תמיד, שר במחלקה, מפינס מצב רוח טוב מלא שמחת חיים. ידעתי שאתה גאה בחיותך לוחם בגולני ושאתה מאוד אוהב את חבריך למחלקה. אחבת מאוד מוסוקה וראית את עתודך אחרי השחרור, כזמר ונגן בלהקה,

ופתאום הכל נקטע בבת אחת, ולצערי לא זכית לחגשמת כל התוכניות, ולכם הורים יקרים, לא נותר לו, אלא לנסות לחוקכם עד כמה שאפשר. אני יודע שחזכרונות חטובים שלו, יישארו תמיד בקרב חבריו למחלקה. "חיה היה אדם וראו איננו עוד"... רק כשבריר של שניה, ואנחנו נשארים רק עם הזכרונות.

עם חבר לפלוגה והפקידה הפלוגתית מרים

אלמוג,
בלילה של אותו יום האוויר עמד.
שקט מעיק שרר בכול
ואנחנו לא נדענו.
הצבועים צרחו, הכלבים נבחו,
ואנחנו לא הבנו את פשר הסימנים והאותות,
ממשיכים בעוסוקי היום-יום חקטנים שלנו:
גם כשמערה מואר בפרקים, המשפנו בשלנו.
לא ראינו, או שמא לא רצינו לראות.
ואז התחילו לוחות הטופות הפגדות,
ואנחנו נותרנו לפדנו רטובים וקטנים,
וכל מה שנתר לנו לעשות הוא לעמוד, קטנים
ורטובים בגשם לב מלב ולחצטער שלא הבנו
את שבת החיות שלא קראנו את חפתובת על הקיר.

ניתאי ברץ

אלמוג!
אני חושבת שאחד מהדברים הקשים ביותר הוא לכתוב על בן אדם שאיננו... זו החתימה האחרונה. ההכרה המלאה - המחלקה בלי "כבה" (כך קראתי לו), קצת שונה... אחרת. אני זוכרת את הפעם הראשונה כשנכנסתי למחלקה אחרי שהוא כבר לא היה - היה שקט... הוא באמת היה עושה הרבה רעש... קצת שר קצת מסתלבט... הדבר הראשון שממנו פחדתי הוא שאשכח את כל הפרצופים שלו, הבעות-הפנים, תנועות הידיים הגדולות האלה, שזזות לכל הכיוונים בתנועות אופייניות... אז עוד באותו הערב כתבתי לעצמי מה שעלה לי בראש - איך הוא הצטייר לי באותו רגע, לא הייתי רוצה להנציח את התמונה הזו גם פה: הנה הוא פה - נו - מחייך קופץ - השיניים הקטנות הקדמיות שלו ושתי השיניים הצדדיות - בולטות תמיד באופן מצחיק קצת, - והקול הרדיופוני שלו - כל כך חזק מתנגן לו במשפט הרגיל - "אני בדיכוי". אצל כל אחד עמוק בפנים שוכנת לה תמונה שלו, כל אחד ומה שהוא קלט ממנה. כל אחד נטל חתיכה קטנה מ"כבה", גברה, קרח וחייכן.
"עוד מעגל נסגר, עוד גלגל נעצר, הלילה בא, עוד מסך ירד וכוכב אחד מגיח ממרומו. תם ולא נשלם, העולם נרדם, הלילה בא, העולם תולם וכוכב אחד משגיח ורואה, הכל גלוי ונעלם".
כשקראתי את השיר הזה, השבתי עליך: מה אתה עושה עכשיו? - ומייד השורה הזאת, "וכוכב אחד משגיח ורואה" - קפצה לי לראש, וראיתי אותך. איך אתה עם הידיים הגדולות, מקרב בעדינות את כל חלבבות האלה שלנו, שלקחו פיסה ממך.

ממרים, פקידה פלוגתית.

הלם ביני ובינך (על-סי שמואל חנגוד)

היש ים שיפריד ביני לבינך, אלמוג יקירי,
ים שיוכל לעצור בעדי מלסור לבקר אותך?
מלרוץ בלב דואג, ומלשבת על יד מקום קבורתך?
אומנם כן, לו עשיתי כך, לו שעיתי למעצורים,
הרי בוגדת הייתי באהבתך אלי!
אהת, אלמוג, אני יושבת ליד המצבה, מקום קבורתך, מולך,
והכאב על מותך חזק בליבי ככאב בעת מותך.
ואם אברך אותך לשלום, לא אשמע את תשובתך
ולא תצא לפגוש אותי ביום בואי למקום קבורתך
ולא תשמח לקראתי, ולא אשמח לקראתך
ולא תראה את פני, ולא אראה את פניך
כי השאול ביתך, ובקבר דירתך
הלוצאי, מי ייתן ותזכה לשלום ולשלווה,
ורוח אלוהים תרחף עליך,
ותהיה שורה תמיד על נשמתך!
אני הולכת ושבה לארצי, לדרכי - ואתה לא איתי!

יש ואני אישן - יש ואתעורר
אך אתה תישן לעולמים, לעולם לא תתעורר,
על כן עד יום מותי
תבער בליבי אש פרידתך ממני!

נטע

ואת התג של בנו בגולני.
 כלויה חי אישי ציבור רבים, סראשם ראש העיריה,
 נחמ רגי. מספר הגורד ספר לה אלמוג, אנתנו לא
 נפרדים מסך, אתה תישאר חלק מאיתנו תמיד.
 כעציים דומעות פיפר האב, כמה רצה שכנו יזרום
 לבדיל. אחת מחברותיו של אלמוג סיפרה בדמעות:
 "הוא חאלף את שם הישפחה מתור לקבלרה. הוא
 ממש קרא לעצמו אלמוג קבלרה, בגלל השפחה לומר
 מקט קבלרה, סולן להשג פטולמורה".

■ "היה לו קשה כצבא"

אלמוג היה גנר אחב בקרב הכוח הצעירים מכאר
 שבע. ידידתו סיפרה, כי את כיתת י"א וי"ב עשה
 בבתי ספר בקיבוצים, כיוון שלא אהב את המסגרת של
 בני הספר התיכונים בעיר.
 "הוא רצה מאוד ללכת לצבא. רצה להשיקע הרבה
 סלם אהבו איתו בפלוגה. היה לו קשה אבל הוא לא
 קיטר. בסלפון אמר לי שסוב לו שם".

לח לב בתושב רמתגן בן 58, שהמתין כחצי שנה.
 נמסר, שתגיתוח עבר בהצלחה וחזילה הועבר לחדר
 חתאושיות, וחזי השתלת חלב השפיעית הפבוצעת
 בשיבא. חכבר, בלייה ולבעק חושלתן אתמול בבית
 וחולים ביליושן בפתח תקוה בשני וחלים.
 חכבר חושלת ברומאח בת 39 מתול אביג, שסבלה
 שנים רבות משחמת כבד קשל זחבת ויזופיה. הכלייה
 וחלבלב חושלתו בגושו של תושב עפולה, בן 40, הצי
 לח במסכת מאז חיה בן 18.

השתלת הריאה בוצעת בבית החולים הדסה עיר
 כרם בירושלים בגבר בן 39 מרעננה, שסבל כשלוש
 שנים מנפחת ריאתית על רקע עישון. בני משפחתו
 ביקשו להודות למשפחת חדר. זו השתלת הריאה הרבי
 עית בבית החולים.

אלמוג חי סולן לחת אסואה, שהרבתה להשיע
 נגבב בשידי רוק כבד. אתמול אחר הצהריים נספו
 בחלק הצבאית של בית העלמין בבארשבע. רני חדר,
 מסך בעיריית בארשבע, החזיק על חזהו את הכומתה

מאת אורי בינדר, עדי כץ ויעל אבני יצחק
 "אחד המנותחים פנה אלי, אקף שאלמוג מספר
 רשאל אם שוקטני על השתלית. דומגרתה אחי עדי
 בא קצין בדרגת ריבוי רשאל, איד הייתי ממים אם
 היה בא ואתר, שונא זקוק לחשתלה להשתלת חזי,
 לא יעלתו לעמוד בוח השכפיות,
 כך קישר אתמול רני חדר מבארשבע, אביו של
 חייל ברלני אלמוג חדר, בן 18 ותשי, שמצא את מיתו
 שלשום בעת שידותו הצבאי".

■ השתלת חלב תצליתה

הורנת להסכמת אביו חושלתו אתמול חמישה
 מאיכיים בגופם של ארבעה חולים: כבד, לבלב, ריאה,
 כלית ולב. "הנסא סאל אחי, אם ידעתי שהבן שלי
 כל כך חוק, שמגופו ניתן היה להציל חמש נפשות",
 הוסיף האב השכול.
 במרכז הרפואי שיבא בתל השומר התבצעה השת-

יִזְכֹּר

יִזְכֹּר עַם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
 אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְדִינָה בַדֶּרֶךְ.
 וְאֵת חֵילֵי צְבָא-הַגָּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּמְלַחְמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
 וְיַאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה.
 וְהַקְדֵּשׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנַּפְשׁ
 אֲשֶׁר נִסְפוּ בַּמַּעֲרָכוֹת הַקְּבֵדוֹת.

יְהִי גְבוּרֵי הַדְּרוֹר וְתִנְצְחוּן
 הַנְּאֻמָּנִים וְהַאֲמִיץִים
 חַתוּמֵי בִלְב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר הַדּוֹר.

אמהות שרות, אמהות שרות
אגרוף רעם ניתך.
דומיה חזקה.
בחוצות הריקים צעדו בשורות
פנסים אדומי זקן.

סתיו אנוש, סתיו יגע ולא מנוחם
ומטר בלי אחרית וראש.
ובלי נר בחלון ובלי אור בעולם
שרות
אמהות שלוש.

ואומרת אחת:
- ראיתהו כעת.
אנשק בו כל אצבע קטנה וציפורן.
אוניה מהלכת בים השקט
ובני תלוי על ראש התורן.
ואומרת שניה:
- בני גדול ושתקן
ואני פה כותונת של חג לו תופרת.
הוא הולך בשדות. הוא יגיע עד כאן
הוא נושא בליבו כדור עופרת.
והאם השלישית בעיניה תועה -
לא היה לי יקר כמוהו...
איכה אבכ לקראתו ואינני רואה
אינני יודעת איפה הוא.

אז הבכי רוחץ את ריסיה שלה...
- ואולי עוד לא נח. אולי
הוא מודד בנשיקות, כנזיר משולח,
את נתיב עולמך,
אלוהי.

16.7.94

חונק שלי ...

איכה אתה, אני חונקלעך איך!
איך אתה מדגיש?

אני אוקה אותך

ורוצה אותך

חייף!

והיי, אהייך אני חונקלעך

חונקלעך חונקלעך חונקלעך

חונקלעך חונקלעך חונקלעך

חונקלעך חונקלעך חונקלעך

חונקלעך חונקלעך חונקלעך

אני חונקלעך חונקלעך חונקלעך
חונקלעך חונקלעך חונקלעך

אמנות

אני משנה את (ספרות) ואני לא מנסה
 לחשוב מה היך להיות זו היום הבית.
 אני נלך כבודת ואני לא נוקדת מה השוג.
 מה שיש חוס מתה אני נמי מתעצב אלץ.
 הייתי בחוקר הבית, אבל לא הבנת את הוונס
 נגאל לא השאיתו לי מתנה, ונני לי ינתי
 אפנים פ המעמ נז אז הייתי העירה את אמא
 אקראי ראתי שם תוצו אור העש אוי.
 אמנות אני מוצג !! ואני צריכה אותך!
 וזה העשה חיי ותמחר עליך סוג?

תמיד נחיה שרק תונני!

אודה אתך

נא !

המורה שלי רוצה לנח אתי
 כי אני לא עושה כלום ואני
 צרובה מאור, מאור ולא ונקוד
 מה לשור, תשרף לורקש איי!
 ומצטרפת פ התיקה והמרותה שלי
 אבל אני הייתי חובבת זמרי אורג!

ואז פתאום...

ואז פתאום הרגשתי שאני מאבדת אותך,

כך פתאום חמקת לי לאט מתוך החיים.

ארזת במזודה את כל הזיכרונות, ונטלת אותם עימך,

ואותי הותרת עם פצעי-נשמת.

אתה ידעת שלא יכלתי לעצור, שלא היה בי כח לחזור

- לא יכלתי להודות באמת הכואבת.

ציפיתי ערה ומתוחה עד אור הבוקר,

כה השתוקקתי לעוד רגע אחד של אושר,

רק רגע אחד ולא יותר, לפני שאתה עוזב.

ואז פתאום שוב הרגשתי איך חמקת ממני, אט אט, מבלי שארגיש.

את הדלת סגרת אחר־יך, כן, את הדלת לאט סגרת,

ובתוכי הערת שוב אותו קרב מתיש, אותו מאבק מייגע.

כך ניצבתי ליד חלון ביתי עד שהתעורר הרחוב.

ואז סרתי מחלון הבית,

ושוטטתי בצעדים סתמיים, נטולי מטרה,

בתוך הרחוב המתמלא אדם,

והייתי כה רחוקה ממך, וגם כה קרובה

- הנה ידי מושטת לגעת בך, עוד פעם אחת.

ציפיה של לילה ארוך ללא שינה,

ערה וכואבת - עד אור הבוקר.

ואני רציתי רק עוד רגע של אושר - עוד רגע קטן איתך.

עוד רגע קטן איתך.

שלך נטע

אני אוספת את כל הזכרונות אל תוך ליבי ושומרת עליהם מכל משמר, זכרונות מהתקופה היפה ביותר שלנו, שלעולם לא אשכח. תקופה של חברות נהדרת, חברות מיוחדת, שרק שנינו חווינו. במשך כל חמשת החודשים שעברו, אהבתי לאהוב אותך, למדתי לאהוב אותך, יום יום יותר ויותר קרובה אליך. כשהכרנו רק בהתחלה, הרהרתי ביני לבין עצמי: "איזה ילד נורא", אבל במשך הזמן למדתי להכיר אדם בוגר, אחראי ויקר, הבנתי שה"נורא הזה" הוא למעשה "נפלא!" ה"נורא" כלל אינו קיים ... אלמוג! קשה לי לחשוב על הפרידה הנוראה, לעולם לא אאמין שאתה לא נמצא יותר לידי, איתי, בתוכי, לא נמצא בכלל בעולם האמיתי. חשבתי: הם צוחקים לי, הוא יחזיק מעמד! לגיבור שלי לא קרה דבר! הם בוודאי טעו בשם המשפחה, כי הרי גם אתה ידעת, תמיד היה בלבול ובלאגן בין השמות כבלרה וחדד. אז צחקתי כי שיערתי שהם טעו, אבל לבסוף בכיתי בלי סוף, כיוון שההשערה שלי היא היתה בעצם הטעות. אלמוג, קשה לי להבין את דרך העולם: עושים לך טוב, פתאום אתה עוזב, עוזב שלא מרצונך לא מעצמך, כי פשוט קוראים לך. גם לי בסופו של דבר יקראו לשם, היכן זה ה"לשם" איני יודעת, אולם בוודאי "שם" זה יהיה איתך, לכן אני מחכה. אני שולחת שושנה אדומה כמו שאהבת, פרח מפרחי האהבה.

נטע

אלמוג!

אתה ורק אתה תדע לעולמים את סוד נעוריי, אתה ורק אתה הוא
האהוב ואביר חלומותי, ואתה הוא היחידי מכולם שלמרות הכול
תישאר איתי בתוך ליבי.

אלמוג, אני אוהבת אותך, ועל אהבתי אני שומרת, פנימה בלב.
תמיד תמיד תהיה איתי עד שניפגש, ונהיה שוב יחד. את מכתבי זה
אני שולחת לשמיים אליך ובשבילך - שתדע עד כמה אני אוהבת
אותך!

שלך נטע

”הבחורה שלך”

אלמוג

החיוך הנצחי שלך, זה המיוחד רק לך, לא יוכל להימחק מזכרוני. אותו חיוך שגרם לי לאהוב אותך יותר ויותר, מיום ליום, אותו לא אוציא מליבי. את המבט הנצחי שלך לא אשכח לעולם. המבט שעזר לי לשכוח הרבה כאב. את הדמעות אני אוספת ושומרת רק למענך ובשבילך. היחסים שנרקמו בינינו, היו יחסים קסומים ומיוחדים. שנינו חשנו וידענו את זה. אני מקווה בשבילך חיים חדשים ומיוחדים כמו שהיו לך.

מי יודע, אולי יש עוד עולמות עלומים, מעבר לחיים שם נפגשים האוהבים.

שלך נטע

4 נבשות - ארץ - הארץ
קני - הארץ
דאקור - הארץ
ושרון - הארץ
הארץ

ואני שפנתה אליכם הוא החקרה לקחתה איתו
זמני כל השירות שלו עז שנבטר. שמי הוא קבלת
אני ואנשים אהבתי קמטי ס חוקלים ואני אהבתי
אדם יקר, חקר לעולם לא אהבתי.

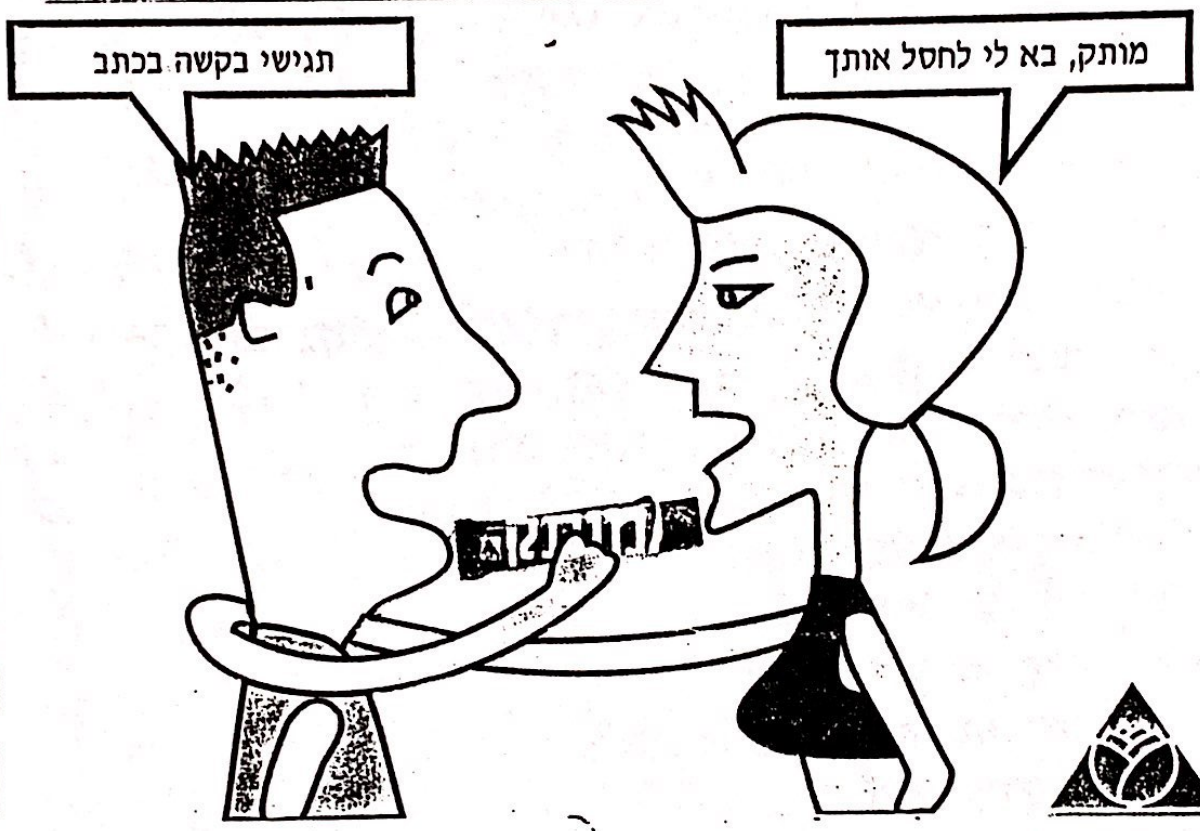
אני מזינה כמה מנתונים שנתתי לו לבסיס
מנתונים שנתתי אנתוניאלן הוא שמי לקבל אותם.
ענין קשה החקירה שמי לא איתנו אך סבל דג
הדג שחולף כל מקום הוא איתנו במחשבות, קור
וככל הרגעים שלנו.

אני מודים לכם על ערך צה ואם דברים אלו
אמר, נקווה לעולם משפחה אולי

חיישאר מאוחר ומשפחה אולי ושלעל משפחה קבלת
אולי לא דאקור בו משפחה

ה"ח חונדק (אולנצ'יק)

היה
היה
היה

האני נחנס אותך...

אמנך דעלעך כמנע לז חנונה ודערה שוך המוד עם נאם -
 דאס-נראי ואני מושחת לאט מתחבת לעצמי מחלה חפלה -
 ומחש מתחיש אותי דענין דענה .
 אם דעך וום שיש תיקוע ני היום דמוש כי תשובה לי אם -
 לביא אילך אדרי בית סקר אלא תלדעל חנקלה סעטני
 לחתני לך נעט ומום חמולה בעוואר עם פכרים מתקום -
 דדענה אני אלדעל לשעת עוץ הום ראשון ואמזא אן הום
 שני תלעל שאת מתכה לך ואוהמת אותך מחני שוך

2

חול' מנה אחרון דצותי עוף לטמה אף מה קורה כיום שיש!
 אם אמא שלי נסעת לעבודה כיום שיש אז אולי אני אביא
 אותה ואם תצא אני אבקוש-אוף מקפולה ולקשה חיים
 מסולמסר למ או נטף לתלמוד או שאתה תצטרף לקיא
 דקותה ומכאן מה לקשות משהו, אבל תכל' תלוי אם תצא
 ואם תהיה ולפי טוב מחוץ (כי לשתררו אופף מן הקבא
 הקיבול - אי קצת מוענת את אכל זא נעא, אם ועלש אולי
 מן הנתיב את האה עץ אידך וישלמת מחול או מוכרת לערהווה מהשט
 מה פחות? מעווה שהכל יסתפר עם אמא ואבא ועם אחותי
 הצוניה את יש מועברת לעולם.

ותשברי לרענים עם אמא שחר מוטמניה ולסכר לה שלשתי שסות
 (אחרות שאני לא מושטר ע) ואולי היא תפוצר לי אוקשהו. אבל אבא
 לא יאדהם את עי לעולם. את נופעת אחיני! את לא אהבת אותי.

אם מחוץ, אז תאכל היחון שלא תהיה שמן, ישמו
 אתה תרעשה סומסום עם מעלים ומחורף לויס
 ומחשובף קצו, כי את אהשם עם היחון.

אוהבת אותך
 ליל היחון

Metalm

לה-ז רגשתי עם לניס ואמרנו!!!
 והשםם כאמת - צואת מליט!

אנין ע' ,

חוקוה שפאט

כזן ושאתה ה'יא

אם נ' שפאט

..אנין

I miss you

אנין
אנין
אנין
אנין

ז"ל גאון - אקד"ר ב"ר, מחלקה 1, פאונד - ג

מספר אי"ש - 5151591

משפחת גאון

אמוץ נאדה נהרג בתאריך 28/2/94 בהסיסו של צב"ן
האזן מסיקה לא ידועה.

אמוץ נאדה ז"ל שאהד את הנלא הקקולט זמן דד ודקריק
הרקה אצמא ישראל - הוא נהנה ממסגרות ושחח להשתייך.

משפחת גאון ואצמא כפלא. אמוץ אהד את הסדר והמשפחה
והטויל אצמא משמחה קשה מכך. שנחם כפי להבליח בעולני

כפי להוויח גאה קצמא וכפי משפחתו תהיה גאה קו.

הוא אהד להתצורר קיום א עם חיוך א הענים ולתצורר לרסיס

ואמשפחת גאון - לתצורר ולספר אנן כיצד סיזה' ומה עקר

ע"ן כמשך השקוץ, הוא אהד ושלף אודנו קלשמחני.

אמוץ אהד שדה וחוסיקה כפלא והתמכר זה עזר משול

צצור, הוא אהד לעצור, אהנע^{את} משפחת גאון העל בחוסר

עקובה ומצמאות. אמוץ נאדה משפחת קו